

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. I. Eliduntur exceptiones Elliesij oppositæ S. Scripturæ textibus ex Lucæ
12. Ioan. ultimo desumptis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

re Christi vicario suum obtinuisse vigorem. In hac ergo Synodo Papa privilegium vi & metu à se extortum, eo sine recensuit, ut de congruo remedio provideretur à Concilio non jam *acephalo*, sed per suum characterem auctorizato, in quo proinde res gesta fuit, uti in argumento Elliesij enarratur, sed perperam traducitur, ac si Papa ille Synodi iudicio sese subiecisset.

93. *Secundò* igitur ex illo Paschalis facto aliud non evincitur, nisi quòd Pontifex ille privilegij à se per vim ac metum extorti nullitatem commiserit Concilio non *acephalo*, nec sibi contraposto, sed per suam auctoritatem firmato, secumque consentienti, ad abolendum, & nullitatis coarguendum, & condemnandù privilegium inique obtentum à Rege Teutonicorum. Cùm proinde Papaid, quod ceu persona privata extra Cathedræ Apostolicæ spheram concesserat, ita remisit ad Synodum suo characterè insignitam, ut ipsemet Papacum Concilio fuerit iudex *authoritative* rescindens illud privilegium, haudquaquam hinc inferre licet Concilij super Papa superioritatem. Et licet is Pontifex se solo *ex sua Christi Vicariâ potestate supremâ* hoc facere potuisset; attamen quia ad confringendam Henrici Regis Teutonicorum proterviam, malignorumque calumnias retundendas, id minime suffecisset, ideo merito confugit ad extremum illud Ecclesiæ medium *Math. 18.* ab ipso met Christo constitutum, ut Duo, scilicet Papa Christi vicarium gerens characterem, unâ & Prælati Ecclesiastici sub hoc nomine congregati ferrent sententiam rescissoriam privilegij illius in publicum S. Ecclesiæ dampnum emerfuri. In cuiusmodi aded illorum Duorum, Papæ & Concilij auctoritativo consensu, tametsi subsit prærogativa majoris quoad nos, in ordine præcipuè ad protervos convincendos, infallibilitatis: ex hac tamen majoritate minime evinci Concilij super Papam superioritatem, antehac fuit multimodè probatum. Et hinc jam univèrsa evanescunt corollaria, quæ in fine sui argumenti subintulit Elliesius.

94. Sed quid pro *tertio* hic Theologus probare nititur ex Concilio VIII. sequenti canone 21. ita se habente. *Si quis tantâ efferatus audaciâ, quemadmodum Photius & Diocorus, sive scripto, sive sine scripto insanas quasdam contra Cathedrâ Coriphæi Apostolorum Petri audeat jactare, eandem atque illi sententiam damnationis subeat. Si quâ verò Oecumenica collectâ Synodo, de Romana etiam Ecclesiâ controversia extiterit, licebit cum decenti reverentia de proposita questione veneranter percontari, responsumque admittere, & sive juvari, sive juvare, non tamen impudenter contra senioris Romæ Pontificem sententiam dicere. Quem proinde Canonem Elliesius discutiendo negat, verbis postremis à Synodo VII. adimi Concilio potestatem judicandi de Episcopo Romano, utpote verbis præcedentibus jam concessam, sed caveri, ait, ne impudenter & audaciter privati Episcopi, quales erant Photius & Diocorus, sententiam in Pontificem dicant. Verùm quâ ratione fas erat Elliesio, Canonis illius verba prius detorquere, ac si Synodus VIII. sub il-*

lis fecisset Concilio potestatem judicandi de Episcopo Romano, cùm tamen ijs verbis aliud non contineatur, nisi ut damnationis sententiæ obnoxij sint, qui insanas contra Apostolicam Petri Cathedrâ audent jactare? Et quia in verbis posterioribus, dum intrâ Oecumenicam Synodum oritur controversia de Romana Ecclesiâ, plus non conceditur, nisi ut liceat veneranter percontari, & juxta causæ statum seu juvare Romanam Ecclesiâ, seu ab hac juvari, quomodò hinc potuit fieri illatio, ac si Synodus illa VIII. judicariam super Romano Pontifice potestatem, Concilio Oecumenico attribuisset? Si verba Canonis sincerè ac integrè expendantur, in aperto est, ita inter se conferri, quòd circa Romanam Ecclesiâ veneranter liceat percontari ad effectum juvandi, ut si ulterius procedatur ad ferendam sententiam adversus Romanum Pontificem, id redarguatur impudentiâ, quæ tamen procal abesset, si Concilium etiam *acephalum*, nec dicam Oecumenicum, haberet super Papâ superioritatem.

Caput V.

Refelluntur Exceptiones Elliesianæ oppositæ nonnullis argumentis, quibus probatur Papæ super Ecclesiâ, seu Concilium *acephalum* superioritas.

POTiora hujus instituti argumenta hic præmittuntur ab Elliesio, ejusque proinde exceptionibus haud eliduntur, sed intacta relinquantur in suo vigore. Ad cuiusmodi aded fortiores probationes in antecedentibus politas Lectorem remittimus.

S. I.

Eliduntur exceptiones Elliesij oppositæ S. Scripturæ textibus ex Luca 12. & Ioan. ultimo desumptis.

AD Papæ super Ecclesiâ seu Concilio *acephalo* superioritatem ostendendam, inducit Bellarminus sequentem ex Luca 12. cap. textum Evangelicum; *Quis putas, est fidelis servus & prudens, quem constituit Dominus super familiam suam? Hunc enim locum intelligunt Patres etiam de Pontifice Romano, juxta sententiam Hilarij Diaconi in commentarijs Epistolarum Pauli, Rectorem Ecclesiæ, seu Domus Dei, esse Romanum Pontificem. Sicut enim Episcopi particulares sunt Oeconomi in suis Ecclesijs, ita Episcopus Romanus est oeconomus summus in univèrsa Ecclesiâ. Quemadmodum igitur Episcopus ita est super familiam suam, ut non possit ab eo judicari & puniri, sed à solo direttore Domino, sic pariter sentiendum est de Romano Pontifice respectu Universalis Ecclesiæ.*

Exceptio Elliesij.

Excipit hic Auctor primò. Præfacta S. Scripturæ verba non intelligi de solo Romano

Pontifice, sed de omnibus Episcopis Pasto-
ribus, imò cunctis Christianis, uti tradunt Pa-
tres ab Elliesio allegati. *Secundò* ex illo textu,
quatenus accommodatur Romano Pontifici,
si de universâ intelligatur Ecclesiâ, non aliud
evinci, nisi quòd Papæ sit cura generalis toti-
us Ecclesiæ, competens illi ob Primatum.
Quare Pontificem Romanum non eatenus esse
Oeconomum universæ Ecclesiæ, ut super hac
obtineat quandam superioritatis prærogati-
vam, sed generalem duntaxat inspectionem.

Refutatio istarum Exceptionum.

4. **Q**uis negare ausit, cui claves Regni Cæ-
lorum, id est, Ecclesiæ, commisit Chri-
stus, esse illum servum, quem constituit Do-
minus super familiam suam? Quis autem rur-
sus neget, hanc Domini familiam esse ipsissi-
mam Ecclesiam universalem, cujus ex diserto
Christi verbo Deus Pater, unâ & Christus e-
jusdem Filius est Paterfamilias? Quantumvis
ergo ille textus Evangelicus rectè accipiatur
non de solo Romano Pontifice, sed de omni-
bus Episcopis & Pastoribus, imò *proportionali-
ter* de omnibus Christianis, negari tamen ne-
quaquam potest, in sensu Literali intelligi et-
iam de Romano Pontifice, quâ Ecclesiæ cla-
vem obtinente, cum *indefinitè* ligandi & sol-
vendi potestate. Quare Papa ita est Oecon-
omus universæ Ecclesiæ, seu Familiæ Dei &
Christi, ut, quam habet super eâ inspectionem,
sit etiam jurisdictionis Christi vicariæ. Meri-
tò igitur requiretur ab eo in iudicio Divino,
an se habuerit tanquam fidelis servus & pru-
dens, quem constituit Dominus super fami-
liam suam? At illa vox *Tò super* importat su-
perioritatem jurisdictionis quoque Oecume-
nicæ, Regni Cælorum clavibus signatæ.
Consequens igitur est, ex illo sacro textu Ro-
manum Pontificem ita esse *super* Ecclesiam, seu
Concilium *acephalum*, ut huic nullatenus pos-
sit *strictè* loquendo esse subiectus, ejusve subd-
iudicio.

Argumentum II. ex Ioannis Ultima
petitum.

5. **V**bi Christus Petrum ita alloquitur: *Pasce
oves meas.* Constat autem, inquit Bel-
larminus, Pastorem ita præesse ovibus, ut
nullo modo ab eis judicari possit.

Exceptio Elliesiana.

6. **E**xcepit hic Theologus *primò*. Hunc tex-
tum Evangelicum intelligendum esse de
omnibus Ecclesiasticis Pastoribus, juxta illud
1. Petri 5. Pascite, qui in vobis est, Gregem Dei;
ad stipulanturque Ambrosius *de dignit. Sacer-*
dot. cap. 2. & Chrysostomus *homil. 79. in Matth.*
Sicuti ergo ex illo sacro textu inferre mini-
mè licet, Pastores universos Ecclesiæ iudicio
non esse subiectos, sic nec inde concluditur,
Petrum, ejusque successorem Romanum
Pontificem, ab Ecclesia judicari non posse;
maximè quòd Christus illis verbis noluerit

aliud significare, quam Verbi Divini pabulo
fideles ceu oves & agnos suos esse nutriendos
à Petro. *Secundò*. Bellarminum in argumen-
tis suis perpetuâ laborare fallaciâ, dum no-
mina *Dispensatoris, Pastoris, & Capitis* supponit,
eodem modo convenire Petro ac Chri-
sto, cum tamen ex Gregorij I. Sixti III. &
Ioannis VIII. sensu, Romanus Pontifex non
alio modo sit Caput Ecclesiæ, nisi quatenus est
primum ejus membrum, indigens ab universo
etiam Corpore sustentari, ne firmitatem amittat.
Et, si contingat, tale Caput aliquando fieri
morbidum, censuisse Turonense Concilium
*Can. 13. melius esse, ut Caput hujusmodi, si curari
non potest, amputetur, quam grex per eundem infi-*
ciatur.

Refutatio istarum exceptionum.

Primò. Sicut Episcopi & Pastores Ecclesiæ
universæ *secundùm partem solitudinis Pasto-*
ralis, à Papa saltem mediâtè in ipsos derivatæ,
participiant de munere pascendi oves Christi,
sic eisdem *proportionaliter* accommodare licet
præallegata Christi Domini verba. At nulli
præter Petrum cum ordine successione *indefi-*
nitè dictum fuit à Christo; *Pasce oves meas.*

Nec excipere licet, oves Christi universas
non tam *collectivè*, prout sub uno Pastore Oe-
cumenico Pontifice Romano, ceu visibili Ca-
pite suo, constituunt unam Ecclesiam, sed *di-*
tributivè duntaxat esse commissas pastorali Pe-
tri Cathedræ. Nam illa ex Ioannis ultimo de-
sumpta Christi verba ad effectum deducebant,
quod *Matth. 16.* fuerat promissum de clavibus
Regni Cælorum committendis Petro, ejus-
que Cathedræ Apostolicæ ulque in sæculi finem
duraturæ, ceu Petræ, super quam ædificaretur
Ecclesia. Unde manifestum redditur, præal-
legata Domini verba respicere *indefinitè* oves
Christi non tantùm *distributivè*, sed sub univer-
sali collectione, Ecclesiæ Catholicæ constitu-
tivâ. Et hinc Romanus Pontifex in Concilio
Chalcedonensi vocatur *Ecclesiæ universalis Pon-*
tifex, & Caput universalis Ecclesiæ. Similia habet
sæc. 6. Oecumenica Synodus 18. actione dicendo,
quòd *primæ Sedis Antistes sit universalis Ecclesiæ,*
stans supra firmam fidem Petram. Et hinc Con-
cilium Lugdunenle sub Gregorio X. statuit,
quòd Romana Ecclesia obtineat principatum
super universam Ecclesiam Catholicam. Quis
ergo dicere ausit, principatum hanc non esse
superiorem Ecclesiâ universâ, ejusque repræ-
sentativo Concilio *acephalicè* spectato, sed
huic subditum esse Summum Pontificem?
Constat igitur, ex illo textu Evangelico,
Pasce oves meas, collato cum verbis *Matth. 16.*
ad Petrum prolatis, omninò evinci; Papam
non esse inferiorem Concilio, præsertim *ace-*
phalicè sumpto.

Secundò. Veritati consona non est imputa-
tio Bellarmino facta, ac si *perpetuâ* laboraret
fallaciâ, supponendo nomina *Dispensatoris, Pastoris,*
& Capitis eodem modo convenire Petro ac Christo.
Huic enim competit, esse primarium & princi-
pale seu absolutum Ecclesiæ Caput, atque Pa-
storem, Sacramentorumque, & gratiarum Di-
spensatorem: illi verò convenit, esse Ecclesiæ
Ecc 2
dun-

toritas
Bellar
italian
VI

potestatem
cum tamen
in ista
ram autem
fioribus,
ortur contr
non conced
nari, & ju
manam Ec
o hinc pot
III. judic
estatem, C
Si verba
tur, in ap
ad circa
eat perora
procedant
Romanum
videntia,
niam accep
haberet su
out V.
ptiones Ell
gumentis,
uper Eccle
acephalum
ioritas.
rui argum
elliesio, e
eliduntur,
gore. Ad
es in ant
imus.
I.
Elliesij op
Lucæ 12.
desumpti.
eclesia seu
rem ostend
quentem ex
; Quis pater,
nissit Dom
entium loc
fice Romano,
ni in comm
m Ecclesiæ,
Pontificem.
sunt Oecon
Romanus ob
la Ecclesiæ.
us ita est
fit ab eo
re Domino,
Romano Pont
eclesiæ.
Elliesij.
imò. Præ
elligi de solo

duntaxat militantis, in terris visibile Caput Christi vicarium, ei que subordinatum, minus ad eod principale, ac secundarium, ita obtinens primi intrâ Ecclesiam membri prærogativam, ut tamen indigeat ab universo Corpore sustentari, ne firmitatem suam amittat: quæ sustentatio subsistit singulariter, dum ejus sententiæ rerum fidei decretoriæ accedit consensus Concilij Generalis, ut sic ex Duorum, Papæ Christum vicariè representantis, & consensu Ecclesiæ intrâ Concilium representatæ, omnimoda & consummata obtineatur dogmaticæ sanctionis firmitas.

9. Quod Elliesius allegavit ex Concilij Turonensis Canone 3. in nullâ hujus nominis Synodorum editionis Parisiensis reperitum est. Facile tamen concedo, si caput cujuspiam Diœcesis respectivum & limitatum, nempe Episcopus, non Universale & Oecumenicum, in moribus etiam curari non posset, melius esse, ut amputetur, quam ut grex per eundem inficiatur, quod tamen de Oecumenico universalis Ecclesiæ Capite dici non potest, nisi in ipsa fide defecerit, sicque hæresin incurrans, ipso jure Divino jam desierit esse membrum, adeoque Caput Ecclesiæ; uti patet ex antecedentibus.

S. II.

Eliduntur Elliesiana exceptiones oppositæ ulterioribus quibusdam argumentis, Papæ super Concilio acephalicè sumpto superioritatem ostendentibus.

ARGUMENTUM I.

10. EX parte nostra inducitur primò, tum ex eo, quòd in Concilio Chalcedonensi Pontifex semper nominetur ante Concilium. Tum ex eo, quòd ad Summos Pontifices à judicij Episcoporum, & Synodorum semper fuerit provocatum.

Exceptiones Elliesianæ.

11. EXcipit primò Elliesius. Consuetudinem e quidem esse, ut, cum societas aliqua scribit litteras, ijs præmittatur nomen primi Societatis membri, seu Capitis, quemadmodum Rectoris nomen præponitur Universitati, & Decani nomen Facultati, aut Capitulo. neminem tamen hinc inferre, Rectorem Universitate integrâ, aut Decanum Facultate, & Capitulo superiorem esse.
12. Secundò. Jus provocationis Romano Pontifici jure Divino non competere, nec olim illud esse ab omnibus admissum: imò multis in locis vetitum fuisse, ne provocatio ad eum fieret. Quinimò nãquã ad eum fuisse provocatum post Synodi Generalis judicium, cum econtra post judicium Summi Pontificis sit sæpe provocatum ad Synodum Generalem. Unde argumentum ab appellationibus petitarum facile retorqueri in Adversarios. Verùm dato etiam, quòd appellationum ad Papam solemnium olim usus fuerit, inde probari solummodò Pontificem superiorem esse singulis Episcopis, Synodumque Romanam habe-

re cæteris Synodis Provincialibus majorem potestatem, quòd ad propositam quæstionem minimè pertinere.

Refutatio istarum exceptionum.

PRIMò. Uti que non tam littera, quam ratio attendenda est, cur Summus Pontifex in Concilij Oecumenicis nominari soleat ante Concilium. Hujus autem ratio desumitur ex hoc, quòd Concilij Oecumenici forma substantialis consistat ex nomine Christi vicario, Papæ proprio. Sicuti ergo anima præminet corpori seu forma illius substantialiter perfectiva: sic præinsinuata Romani Pontificis præminencia in Concilio Oecumenico subsistit ex præfatio Christi vicario caractere, seu formâ substantiali.

Secundò. Illo ipso jure competit Summo Pontifici jus ultimati judicij in causis Ecclesiasticis, ex quo jure obtinet claves Ecclesiæ cum indefinitâ ligandi, & solvendi autoritate. At ea clavium potestas, & jurisdictio illimitata intrâ Ecclesiam competit Papæ ex jure Divino: nec adeò ab ullis Catholicæ fidei Professoribus potuit jus illud non fuisse admissum, licet in ejus usu per indulgentiam Romanorum Pontificum varia facta fuerit moderatio, ne à quibuslibet in provincijs remotioribus quavis de causâ fieret provocatio ad Cathedræ Apostolicæ tribunal; uti alibi dicitur. Post Summi Pontificis judicium interponebatur quandoque provocatio ad Synodum Generalem non Acephalam, sed Pontificio Christi vicario caractere insignitam, non ideo, quòd in hac esset majoritas jurisdictionis, sed quòd nos in ordine ad protervas præsertim convincendos, major, seu magis convincens, inde obtineretur credibilitatis evidentia; uti in anterioribus fuit demonstratum. Et quia clavium autoritas in Romano Pontifice unâ cum Petræ firmitate non respicit singulos duntaxat Episcopos, sed universalem Ecclesiam, ideo in vi hujus autoritatis omnino dicendus est Papa superior non singulis duntaxat Episcopis, sed quavis etiam Generali Synodo Acephalicè spectatâ.

ARGUMENTUM II.

EX parte nostra licet secundò argumentari Concilia Generalia fuerunt semper convocata & confirmata per Romanos Pontifices, qui non modò ijs præsidebant, sed & suam rerum in illis tenebant. At illi sunt Concilio Generali Superiores, quorum est, primam convocare Concilium Generale, deinde ei convocato præesse, & cuncta in eo moderari, ac demum, sine quorum confirmatione Synodi decreta vim non haberent. Quia igitur hæc omnia competunt Romanis Pontificibus, consequens est, ipsos Superiores esse Concilio Generali.

Exceptio Elliesiana.

EXcipit primò Elliesius. Nullam esse legem sive Divinam, sive Ecclesiasticam, quâ pronuntiantur irrita, & nullius roboris esse Con-